

gaae til den endelige Skabelse, og vel er det saa, at Nogle uden Uleilighed letfindigt gribe det første det bedste Indfald og udføre det, men for den store Mængde af egentlige Kunstnere er der et alvorligt og brydsomt Arbejde at fuldføre, forinden de kunne begynde paa selve Maleriet. Dette gjælder med Hensyn til Grupperingen, hvor den ringeste Forandring kan gjøre meget stor Forskjel, og det er ofte først efter mangfoldige og gjentagne misfommelige Forsøg, at Kunstneren finder Noget, som tilfredsstiller ham. Det Samme gjælder med Hensyn til alle Studier efter Naturen, f. Ex. med Hensyn til Figurmaleriet efter Model; Kunstneren skal først blive enig med sig selv om Grupperingen, Stillingen o. s. v., forinden han drifter sig til at udføre selve Arbejdet, og selv med Hensyn til Farvegivning maa der ofte skee mange Omgjørelser og Forsøg, inden Kunstneren opnaaer Noget, som tilfredsstiller ham i saa Henseende. Alt dette har Kopisten forlods; det tager han fra den Anden, og det er ganske vist, at den blot tekniske Færdighed i Farvegivning er et saa underordnet Talent, at der virkelig gennem en Kopi kan tilveiebringes Noget, der for et mindre øvet Øie kommer Originalen overmaade nær. Fra et almindeligt Rettsstandpunkt kan man altsaa ikke ansee det for givet, at fordi En ikke kan udføre en Kopi uden at kunne male, skulde han være berettiget til at tage Komposition, Studier og hele den foregaaende Virksomhed, altsaa alt det Vigtigste og Vanskeligste af Arbejdet, fra en Anden; men efter det meget praktiske Standpunkt, hvorpaa jeg efter forskellige Forsøg med Hensyn til denne Lovs Udarbejdelse har stillet mig, vil jeg villig indrømme, at det er et reent praktisk Niemed, der har bevæget mig til netop at fremhæve den i § 1 indeholdte Bestemmelse; thi det er ganske vist, at Kopisten kan levere et Arbejde med samme Sujet, i samme Størrelse og det samme Tiltalende i Farven for en Tiendebedel, ja en Tyvendebedel af det, som vilde være et meget tarveligt Vederlag for den originale Kunstners Arbejde, og altsaa kan 100 Rd. endog være et godt Vederlag for en Kopi af et originalt Kunstværk, for hvilket 1,000 Rd. vilde være et meget ringe Vederlag. Hvis det skulde være

tilladt, vilde man i den Grad trykke Priserne, at det vilde blive umuligt for Kunstnerne, der hos os leve under lidet tiltalende Raar, at faae et virkeligt Vederlag for deres Arbejde, idet enhver Anden da kunde tage sin Andeel deraf. Hvad angaaer Beskyttelsen for Kunstnerens Ære, da skal jeg ikke indlade mig derpaa, thi det ligger udenfor Loven; men det er berettiget, at Den, som har udført et Arbejde, ogsaa nyder Frugterne deraf, hvorimod det er uberettiget at tillade Alle og Enhver at tage Udbyttet, fordi han lægger Lidt til af sit Æget. Det er en Selvsølge, at Enhver kun bliver betalt for det, han lægger til; Betalingen derfor er de 100 Rd.; men det Øvrige berøves den virkelige Eier uden nogetsomhelst Vederlag. Endnu klarere er Forholdet med Marmorarbejder, og i den Henseende kan jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler har sagt. Derved at en Mand sælger en Gipsafstøbning, faaer han egentlig kun Gipset betalt, men hans egentlige Betaling for Arbejdet bestaaer netop deri, at han, efterat have stabt en Model, der vækker Lyst til at faae et saadant virkeligt udført Arbejde, bagefter tager sin Fordeel; det er det tidligere af ham allerede færdiggjorte Arbejde, han derved faaer vederlagt; thi selve Gjengivelsen lader han i Virkeligheden udføre af Folk, der gjøre det paa en reen haandværksmæssig Maade under hans Tilsyn, og idet han selv lægger den sidste Haand paa Værket. — Jeg maa altsaa ansee det for rigtigt, at Udvalget har gjort Indsigelse imod den store Almindelighed, hvori Landstinget har villet hjemle en Beskyttelse i alle mulige Forhold, saasnart de kun kom ind under Kategorien Kunst, endog naar der var Tale om Oversørelse fra en Kunstart til en anden; jeg troer ogsaa, at man meget godt kan forsvare at indstrænke Beskyttelsen til Malerier og Billedhuggerarbejder, fordi der egentlig kun med Hensyn til dem er Tale om enkeltviis Gjengivelse, men derimod troer jeg rigtignok, at det kan have virkelig praktisk Betydning, og at det vil være hensigtsmæssigt og rejsfærdigt at hjemle Beskyttelsen, naar man holder sig indenfor den samme Kunstart, ligesom jeg strax skal gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at § 5 taber saa godt som al